

РЕШЕНИЕ

№ 873

гр. Сливен , 09.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, VI СЪСТАВ в публично заседание на
двадесет и шести ноември, през две хиляди и двадесета година в следния
състав:

Председател:	Минчо С. Минев
Секретар:	Таня Т. Иванова

като разгледа докладваното от Минчо С. Минев Гражданско дело №
20202230102578 по описа за 2020 година

В исковата молба се твърди, че със заповед от 24.07.2020г. и на основание чл.325 ал.1, т.1 от Кодекса на труда /КТ/ е било прекратено трудовото правоотношение на Н. Х. А. с Дома за пълнолетни лица с умствена изостаналост- селище „Качулка“, с.Бяла, Сливенска обл. Също, че ѝ е начислено обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ, но ѝ било отказано плащане по чл.222 ал.3 от същия нормативен акт. Жената обаче счита, че има право на такова и поради това предявява иск съда с решението си да осъди ответника да ѝ го заплати, в размер на 6 брутни трудови възнаграждения или общо 3 660лв., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране исковата молба пред съда.

Ищцата претендира сторените от нея разноски по делото.

На ДПЛУИ „Качулка“ бе връчен препис от исковата и в срок е депозиран- чрез директора му, писмен отговор. В същия се твърди, че обезщетението е изплатено на А., при това в срок, като е съобразен и спазен срока по чл.228 ал.3 от КТ. По тази причина директора на дома излага виждането си, че ищцата не може да има претенции за допусната от него забава, съотв. и няма вземане за обезщетение за същата-под формата на лихви.

В проведените по делото заседания ответника се представлява от процесуалния му представител по закон, като се поддържа вече коментираната позиция, заета в писмения отговор. В заседанието, в което бяха приключени устните състезания, ищцата бе представлявана по пълномощие от адвокат, който се съгласи със заявената от съда позиция, че предвид извършеното от ответника в полза на ищцата плащане, иска се явява неоснователен. Поддържа обаче искането си за присъждане на разноски.

Съдът, след като обсъди всички събрани по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Не са спорни по делото обстоятелствата и поради това съда счита, че те са безпротиворечиво установени, още повече, че са видни и от ангажирани писмени доказателствени средства- трудов договор № 27/ 01.08.2007г. и заповед № 10/24.07.2020г., че считано от тази дата Н. Х. А. е постъпила на работа в ДВЛУИ“Качулка“ като хигиенист. Трудовото правоотношение е прекратено с цитираната заповед на директора на дома, считано от 01.08.2020г., по подадено от жената заявление от 17.07.2020г., на основание чл.325 ал.1, т.1 от КТ- по взаимното съгласие на страните. С нея е разпоредено на А. да се изплати обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ – за неизползван платен годишен отпуск от 18 дни, както и да не ѝ се изплаща обезщетение по чл.222 ал.3 от КТ.

Също така, не е спорно обстоятелството, че основното трудово възнаграждение на ищцата е било 610лв.

От представен от ответната страна документ- заповед № 53/ 28.08.2020г. съда установи, че с нея директора на дома е разпоредил на А. да бъде изплатено обезщетение по чл.222 ал.3 от КТ, в размер на 6 брутни трудови възнаграждения. То е сторено чрез банков превод, на същата дата, когато сумата за това- 4 538.30лв., е наредена по сметка на ищцата в ПИБ- в тази връзка са писмо изх.№ 1-258/ 23.11.2020г. на Общинска банка, филиал Сливен и платежно нареждане, представляващо лист № 32 от материалите по делото. В съдебно заседание ищцата призна- чрез пълномощника си, че е получила сумата. Ето защо това плащане съда счита за категорично доказан факт.

При така установената фактическа обстановка съда прави следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл.222 ал.3 от КТ, с който е предвидено задължение за работодателя да заплати, на работника или служителя си, обезщетение, при прекратяване на трудовото правоотношение с последния, при положение, че то е по причина на придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст или пък без значение на основанието- ако прекратяването е извършено след като работника вече е придобил право на пенсия. Обезщетението е от 2 БТВ, а ако работника/служителя е работил при същия работодател в продължение на последните поне 10 години, е в размер на 6 БТВ.

Както съда вече обяви на страните, предвид процесуалното поведение и на двете се налага извода, че ответника признава наличието на тези предпоставки. Макар в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение да е не го е направил, по-късно- в хода на делото, е разпоредил да бъде изплатено на Н. Х. обезщетение по чл.222 ал.3 от КТ и фактически го е извършил- с превод по банков път на 4 538.40лв., които по негово изявление-писмения отговор, представляват сбора на 6 месечни брутни трудови

възнаграждения на жената /макар с исковата си молба тя да претендира само 3 660лв./. По тази причина иска трябва да бъде отхвърлен като неоснователен-вземането на ищцата е удовлетворено и ако иска бъде уважен, ще означава тя да получи плащане два пъти, което е недопустимо. Така на практика според остана само въпроса дължат ли се от ответника направените от ищцата разноски по делото, т.е. приложима ли е разпоредбата на чл.78 ал.1 от ГПК или пък трябва да се приложи текста на ал.2 от чл.78.

За да избегне отговорността си по първата от тези две разпоредби, както в отговора си, така и в хода на делото ответника се позовава на чл.228 ал.3 от КТ, който предвижда, че обезщетения по трудово правоотношения, предвидени в предходните на тази разпоредби от КТ и дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се заплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено. Едва след изтичането на този срок работодателя дължи законна лихва върху сумата за обезщетението. А това ще рече и че изпада в забава, а също и че става/дава повод за съдебно предявяване на вземането. В случая трудовото правоотношение на Н. Х. с ДВЛУИ „Качулка“ е прекратено през м.07.2020г.- на 24.07., въз основа на нейно искане от 17.07. Следвайки текста на чл.228 ал.3 от КТ е ясно, че полагащото се на жената обезщетение е трябвало да се заплати от ответника най-късно на 31.08.2020г., тъй като месец август е следващия месец юли месец, както и защото м.август винаги има тридесет и един дни. Безпротиворечиво се установи по делото, че сумата за обезщетението по чл.222 ал.3 от КТ ДВЛУИ „Качулка“ е превело на ищцата на 28.08.2020г. Т.е., в законовия срок. Това означава, че ответника не е изпадал в забава /тя би настъпила, считано от 01.09.2020г./. Поради това и не дължи на ищцата лихва като обезщетение за вредите от забава в плащането на паричното ѝ вземане за обезщетението по чл.222 ал.3 от КТ, каквато претенция има тя. Плащането и осъществяването му в срока по чл.228 ал.3 от КТ означава също, че ответника не е давал повод ищцата да завежда иска пред съда. Просто тя е избързала малко. От друга страна, процесуалното поведение на ответника – отговора му на исковата молба и извършеното в хода на делото плащане, категорично означават признание на иска. При съчетаното действие на признанието и липсата на „принос“ на ответника за завеждане на делото, се стига до логичния извод, че по въпроса за разноските приложение трябва да намери ал.2, а не ал.1 на чл.78 от ГПК. Поради това съда ще отхвърли и искането на А. да ѝ бъдат присъдени сторените от нея разноски по делото.

Тъй като иска по чл.222 ал.3 от КТ представлява трудов спор- по смисъла на чл.357 от КТ, то и от ищцата съда не събра държавна такса за образуване на делото /чл.359 от КТ и чл.83 ал.1, т.1 от ГПК/. Същата обаче и не може да се възложи върху ответника- с оглед изхода на делото.

Воден от изложеното, Сливенски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН, поради извършено от ответника плащане в хода на делото, предявения от Н. Х. А. с ЕГН: ***** и съдебен адресат адв.Т. Д. от АК-Сливен иск с правно основание чл.222 ал.3 от КТ, да бъде осъден Дома за пълнолетни лица с умствена изостаналост- селище „Качулка“, с.Бяла, община Сливен, с директор З. С. да ѝ заплати обезщетение в размер на 3 660лв., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска пред съда до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно искането на Н. Х. А. с ЕГН: ***** да бъде осъден Дома за пълнолетни лица с умствена изостаналост- селище „Качулка“, с.Бяла, община Сливен да ѝ заплати сторените от нея разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и може да се обжалва по следния начин- пред Сливенски окръжен съд, с въззивна жалба, която трябва да се подаде чрез Сливенски районен съд, в двуседмичен срок, който и за двете страни тече от датата на обявяването му- 09.12.2020г.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____